మూడు రాత్రుల కథ

– ఒమ్మి రమేష్ బాబు

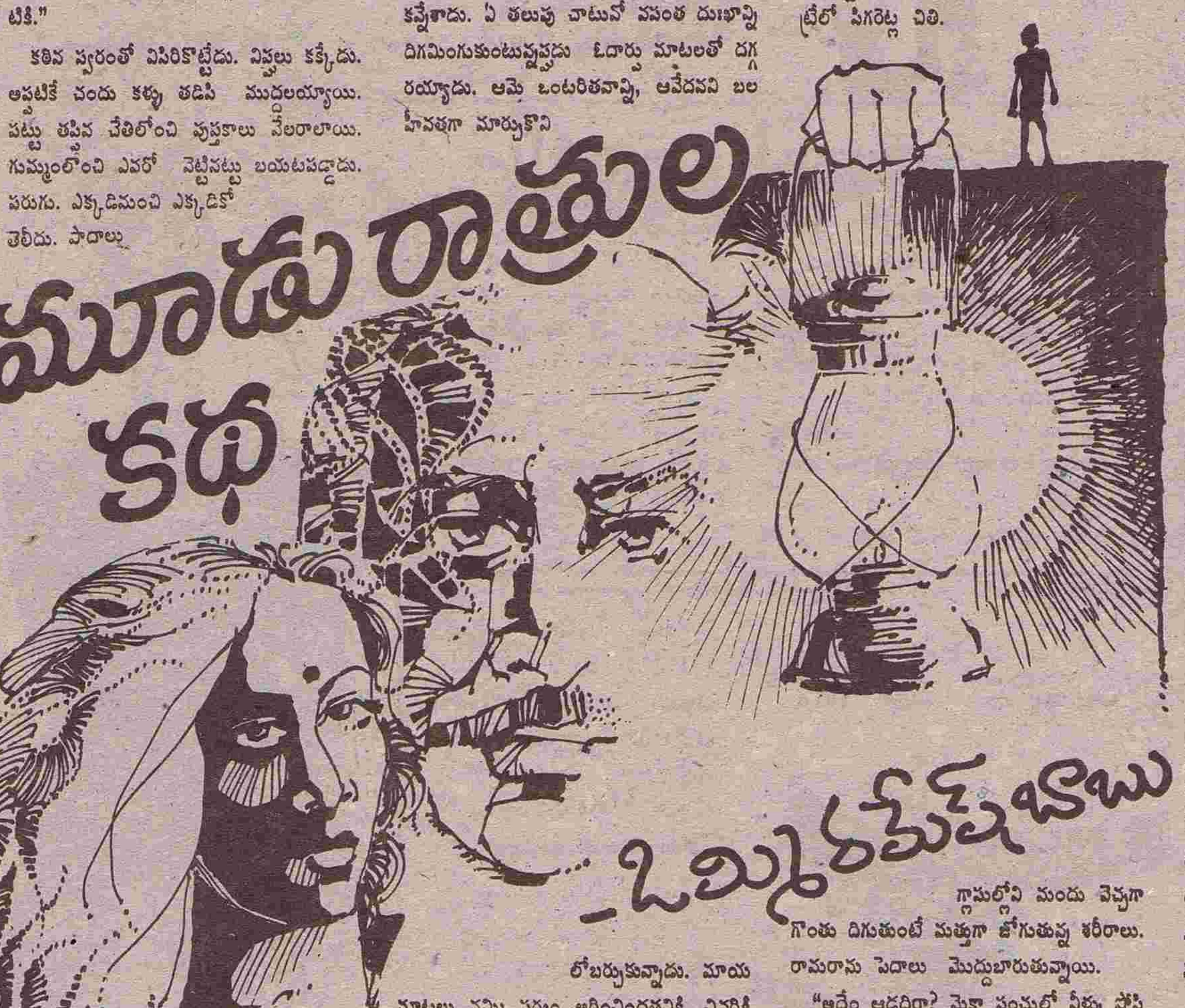

రాత్రి - జడలు విచ్చిన చిమ్మచీకటి.

మసక వెన్నెల కూడా ప్రసాదించలేని చంద్రకళలం ఆకాశంలో. మిణుకు మిణుకుమంటున్న నక్షత్రాలు ఏ క్షణాన్నైనా రాలిపోయే నెరుసుల్లా వున్నాయి. సన్నగా వీస్తున్న గాలికి తాటాకులు మొరుగుతు న్నాయి. మామిడి చెట్టుకింద మరీ చీకటిగా వుంది. చీకటిని మించిన ఆ చీకటిలో ఒంటరిగా కూర్చు న్నాడు చందు - ఒక చేయి చుబుకానికి ఆన్చి, మరోచేయి తనకు తనే ధైర్యం చెప్పుకుంటున్నట్టు గుండెల చుట్టూ అదుముకొని, అవ్యక్తమైన బాధతో వివర్ణమైన ముఖం. పదేళ్ళ వయసున్న ఆ పసికళ్ళలో దిగులు నీడలు.

తాటాకులు మళ్ళీ మొరుగుతున్నాయి. సన్నగా వీస్తున్న గాలిలోంచి మనిషి సజీవంగా కాలుతున్న వాసన. ఒక్కసారిగా చందు పెదాలు కంపించాయి. అంతరంగంనిండా అలుక్కుపోయి పిచ్చిగీతలు.

"నాయనా చందూ! పొద్దుపోయినా ఏం చేస్తు న్నావురా చెట్టుకింద" వసంత పిలుపు. మామిడి చెట్టుకి కాస్త దూరంలో తూర్పు దిక్కుగా తాటాకిల్లు. ఒకే నిట్టాట చుట్టూ నాలుగు గోడలు. తలుపు లేని ద్వారబంధం, కిటికీ. కిటికీలోంచి సన్నని వెల్తురు చిలకరిస్తో లాంతరు. ఆ వెలుతుర్లో గుమ్మానికి ఆనుకుని నిల్చున్న వసంత.

చినిగిన చొక్కా కాలర్ని సవరించుకుంటో, అదు గడుక్కీ సత్తువ కూడదీసుకుంటో తల్లిని సమీపిం చేడు చందు. సూటిగా ఆమె ముఖంలోకి చూడలేక అతని కళ్ళు పక్కకి వాలిపోయాయి. కాలివేళ్ళను నేలలోకి గుచ్చుతూ మూగగా నిల్చుండిపోయాడు. చిన్నారి కొడుకు ముఖం బెంగతో ముడుచుకపో వడాన్ని వసంత గమనించింది. ద్రవించుకపోతున్న రెండు మబ్బు తునకల్లా - ఇద్దరూ. వసంత ఇక నిలవలేకపోయింది. పట్టరాని దుఃఖంతో కొడుకుని తన బాహువుల్లోకి తీసుకోబోయింది. ఆ మార్దవ త్వానికి కరిగిపోయేవాడే, ఆమె హృదయానికి హత్తు కపోయేవాడే - కానీ దూరంగా తప్పుకున్నాడు. తల్లి గుండెలమీది కాలిన గాయాలు అతన్ని దూరానికి విసిరేశాయి. ఇద్దరి మధ్యా సిగరెట్ నిప్పుల గుండం - మంటలు సెడుతూ.

"ఎందుకురా దూరం వెళ్తావు. రా నాయనా, నా వొడిలోకి రారా" అనునయించి చందుని చేర దీసింది వసంత. వొళ్ళంతా ప్రేమగా నిమిరింది. లాలించింది. అరమోడ్పు కళ్ళతో తల్లి భుజాలమీద తలవాల్చుకున్నాడు చందు.

"మధ్యాహ్నమంతా ఎక్కడెక్కడ తిరిగావో... ఆక లిగా లేదూ?"

"శంకరం మావయ్య రాత్రికి వచ్చేస్తాడా అమ్మా"

"వస్తాళ్ళే. అన్నం తినిపించేదా?" చందూ తల నవరిస్తూ సమాధానమిచ్చింది వసంత. చందు మాట్లాడలేదు. కిటికీకి తగిలించిన లాంతరుని నేల మీదకి దించాడు. వసంత అన్నం కలిపి తినిపిం చింది. ఎప్పుడూ ఇంతే - ఒక కంచంలో కొడుక్కి తినిపిస్తూనే తనూ రెండు ముద్దలు తినేస్తుంది వసంత. భోజనం ముగిశాక లాంతరు వత్తి తగ్గించి గోడవారగా పెట్టింది. ద్వారానికి తడికని జార వేసి చాప పరిచింది. చాపమీద తల్లి కొంగులోకి ముడుచుకొని పడుకున్నాడు చందు. పడుకున్నాడే గానీ అతని పొడికళ్ళపైకి నిద్ర తెర జారడం లేదు.

చిక్కుల పుట్టలా అంతరంగం. 'ఎటు దారి? ఎలా తప్పించుకోవాలి?' బిగుసుకుంటున్న పిడి కిళ్ళనిండా కసి. కోపం. 'నాన్నని చంపేయాలి. చంపేయాలి. కత్తితో పొడిచి చంపేయాలి. నాయు డుగారి తుపాకీ దొంగిలించి తెచ్చి పేల్చేస్తే? బాగా తాగివున్నప్పుడు గొంతు నులిమి చంపేస్తే? శంకరం మావయ్య నాన్నని చంపగలడా? అసలెప్పటికైనా నాన్న చచ్చిపోతాడా?' చిక్కునీడని వేయిన్నొక్క ప్రశ్నలు. వెంటాడుతున్న ప్రశ్నలు. అన్ని ప్రశ్నల చివరా ఒకే హింసాత్మక సన్నివేశం.

ఈ రోజు మధ్యాహ్నమే - సరిగ్గా వొంటిగంట కావొస్తుందప్పుడు.

ఇనస్పెక్షన్ పేరుతో స్కూలుకి అర్థపూట సెలవు ప్రకటించారు. ఉరకలెత్తిన ప్రవాహాలు పిల్లలు. వీథు ల్లోకి పరుగులెత్తారు. కొందరు మాత్రం స్కూలు ఆవరణలోనే జారుడుబల్ల దగ్గర ఆటలాడుతు న్నారు. చందుకి ఆటల మీద ధ్యాస వుండదు. అతని పంచప్రాణాలూ తల్లినే పెనవేసుకొని వుంటాయి.

సెలవు ప్రకటించగానే చందు ప్రవాహమల్లే పరుగు తీస్తూ ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టాడు. అంతే! మండుతున్న కొలిమిలోకి నిలువునా కూలిపోయి నట్టు వేయి విస్ఫోటనాల మధ్య అతని చూపులు ఛిద్రమయ్యాయి.

ఎదురుగా ఆమె - చేతులు వెనక్కి విరిచికట్టి దాదాపు వివస్త్రయై పడివుంది. చినిగి పేలికలైన రవికలోంచి తప్పించుకునే దారిలేక భీతితో వేలాడు తున్న గుండెలు. రక్తం మరకలు దేహం నిండా. అతని చేతిలో సెగలు కక్కుతున్న సిగరెట్ - ఆమె గుండెలపై బొబ్బలు రేపుతోంది. సిగరెట్ నిప్పు వొంటిని తాకినప్పుడల్లా ఆ మంటకి తాళలేక ఆమె నేలపై పొర్లుతూ తలబాదుకుంటోంది, పెను గులాడుతోంది. అసహాయంగా ఆమె విలపించేకొద్దీ అతనిలోని వున్మాదం బుసలు కొడుతూ విజృంభి స్తోంది - మళ్ళీ మళ్ళీ గాయపరుస్తూ, గాయంమీద గాయం చేస్తూ 'ఇంకెప్పుడూ నా మాటకి ఎదురు చెప్పకని' - ఆమె జుట్టు అదిమిపట్టుకుని ముఖం లోకి సిగరెట్ చూపించి మరీ హెచ్చరిస్తున్నాడు. అదొక అంతులేని పైశాచిక హింస. ఆ హింసలో పెనుగులాడుతున్నది ఎవరో కాదు, చందు తల్లి వసంత. ఆ రాక్షసత్వాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నది ఎవరో కాదు అతని తండ్రి జోగులు.

చందూ రాకని గమనించగానే మరింత ఉగ్రుడ య్యేడు జోగులు.

"ఏంటా చూపు నిలువు గుడ్లేసుకుని. ఫో బయ టికి."

కఠిన స్వరంతో విసిరికొట్టేడు. నిప్పులు కక్కేడు. అప్పటికే చందు కళ్ళు తడిసి ముద్దలయ్యాయి. పట్టు తప్పిన చేతిలోంచి పుస్తకాలు నేలరాలాయి. గుమ్మంలోంచి ఎవరో నెట్టినట్టు బయటపడ్డాడు. పరుగు. ఎక్కడినుంచి ఎక్కడికో తెలీదు. పాదాలు ఎటు లాక్కుపోతున్నాయో తెలీదు. ఒకటే పరుగు. స్కూలు ఆవరణలోకి ప్రవేశించాక గానీ ఆ పరుగు నెమ్మదించలేదు. ఎడతెగని ఆయాసం, ఆవేశం. స్కూల్లో అరుగుమీద చిట్టచివరి స్తంభానికి ఆను కుని కూర్చుండిపోయాడు. కొద్దిసేపు మోకాళ్ళ మధ్య తల దాచుకున్నాడు.

చందూలో వెక్కిళ్ళు తప్ప మాటలు మిగల్లేదు. అన్నీ వెగటు పుట్టించే దృశ్యాలే. వెలిసిపోయిన నీలం రంగు ఆకాశం. పాలిపోయిన చెట్లు. వాడిపోయిన పువ్వులు. వంకర పోయిన భూగోళం.

సాయంత్రం కావొస్తుండగా శంకరం వచ్చాడు చందూని వెతుక్కుంటూ. చందూ మనసులో ఎంత దుఃఖం గూడుకట్టిందో అతనికి తెలుసు. దుఃఖా నికి తేలిగ్గా కట్టుకట్టలేమనీ తెలుసు. కందిపోయిన చందు చెంపల్ని ఆప్యాయంగా తడుముతూ దగ్గ రకు తీసుకున్నాడు.

"అమ్మ నీ కోసం కంగారుపడుతోందిరా. పదు ఇంటికి."

లేవదీశాడు చందూని. వస్తూ వస్తూ దారిలో వసంత కోసం మందులు కొన్నాడు. ఇంటికొచ్చాక చాలాసేపు మామిడిచెట్టుకిందే చందుతో కబుర్లు చెప్తూ గడిపాడు. పొద్దుగుంకుతుండగా చందు వద్దని వారిస్తుంటే 'రాత్రికి తిరిగొస్తానని' సర్దిచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

లాంతరులోంచి గుడ్డి వెలుతురు నలుదిక్కులా చూస్తోంది. వసంత ఓ పక్కకి ఒదిగి పడుకొంది. అసహనంగా కదులుతున్నాడు చందు. కళ్ళపైకి నిద్ర తెర జారడంలేదు. అశాంతి జ్వాలల్ని కప్పుకొని - ఇద్దరూ.

** ** **

గడచిపోయిన అనేక రాత్రులకు ముందు ఓ కాళరాత్రి-

చీకటిలో ఏకాంతంగా నిల్చున్న వసంత కళ్ళు తుడుచుకుంది. అదే అదనుగా జోగులు ఆమెకు చేరువయ్యాడు.

వసంత నర్శింహులు గారి మొదటి భార్య కూతురు. ఆయన కాకినాడలో పేరుమోసిన క్రిమి నల్ లాయర్. వసంత చిన్నతనంలోనే తల్లిని పోగొట్టుకుంది. ఆ లోటు తీర్చడానికే నర్శిం హులు రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. రెండో పెళ్ళితో ఆయనకు భార్య దొరికింది గానీ వసంతకి తల్లి దొరకలేదు. పైగా సవతి తల్లికి ఇద్దరు మగపిల్లలు కలిగాక తండ్రి వాత్సల్యం కూడా వసంతకి కరువ య్యింది. అదీగాక సవతి తల్లి దెప్పి పొడుపు మాటల వేధింపులు ఎక్కువయ్యాయి. వయస్సు పెరిగే కొద్దీ ఇంటి చాకిరీని మోసే పనిమనిషిలా మారింది.

ఈ నేపథ్యమే జోగుల్ని రెచ్చగొట్టింది. నర్శింహులు దగ్గర గుమస్తాగా పనిచేసే జోగులు వసంత మీద కన్నేశాడు. ఏ తలుపు చాటునో వసంత దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుంటున్నప్పుడు ఓదార్పు మాటలతో దగ్గ రయ్యాడు. ఆమె ఒంటరితనాన్ని, ఆవేదనని బల హీనతగా మార్చుకొని లోబర్చుకున్నాడు. మాయ మాటలు నమ్మి సర్వం అర్పించిందతనికి. చివరికి తెగించి, తండ్రితో తెగతెంపులు చేసుకొని జోగులు వెంట వచ్చేసింది. అదే ఆఖరు- వసంత తిరిగి ఇంటి ముఖం చూళ్లేదు. ఆమె జీవితం కాకినాడ నుంచి రాజమండ్రికి మారిపోయింది.

జోగులు దృష్టిలో ఆడది 'పంజరాని కలవాటు పడ్డ పక్షి'తో సమానం. కొద్దిరోజుల్లోనే వసంతకి అతని అసలు రూపం తెలిసివచ్చింది. తనలాంటి చాలామంది స్త్రీలు అతని వలలో చిక్కుకున్నారన్న చేదునిజమూ బయటపడింది. డబ్బున్న పెద్ద మను షులకి ఆడపిల్లల్ని అప్పగించే బ్రోకరుగా కూడా జోగు లుకి కొంత జీవితముంది. అలాంటి పరిచయాన్నే ఉపయోగించుకుని సత్యంనాయుడి స్థలంలోనే పాక వేయించి వసంతతో కాపరం పెట్టాడు. తొలినా ళ్ళలో జోగులు అక్కలిద్దరూ ఆమెపై కత్తిగట్టారు.

"అందగత్తెవేలే. నీ ఆటలు సాగటానికి మా సన్నాసే దొరికేడా? అంత గతిలేని దాన్లా ఏడ్వకపోతే ఏ మయ్యో గొయ్యో చూసుకోరాదూ?" అడ్డమైన తిట్లన్నీ కాయాల్సి వచ్చేది.

నిజం చెప్పాలంటే జోగులు కన్నా శంకరమే వసంత బాగోగులు పట్టించుకున్నాడు. శంకరం ఎవ రని అడిగితే- సత్యంనాయుడి సేవకుల్లో ఒకడనే చెప్పాలి. అయితే అతను నమ్మకస్తుడైన సేవకుడ్లా వుండడు. తిరగబడాలన్న కృత నిశ్చయంతో వున్న బానిసలా వుంటాడు. శంకరం తాత తండ్రులు చేసిన అప్పులకి అతని జీవితం వడ్డీగా గుణించబడు తోంది. శంకరానికి వసంతతో ఏ బంధుత్వముందో ఎవరికీ తెలీదు. ఆమె నవ్వితే తను నవ్వుతాడు. ఆమె ఏడిస్తే చిన్నపిల్లాడిలా ఏడుస్తాడు.

వసంత విషయంలో శంకరం కల్పించుకోవడం జోగులుకి నచ్చదు. ఈ కారణంగానే చాలాసార్లు ఇద్దరూ ఘర్షణ పడ్డారు. శంకరం తరచూ రావడం లేదిప్పుడు. మరీ చూడాలనిపిస్తే జోగులు లేనప్పుడు వచ్చి పలకరించి పోతుంటాడు. ఆడది రాజీపడితే ఎంత లోకువ చేస్తారో వసంతకి అనుభవమే. జోగుల్తో తిరిగే కొందరు ఆకతాయిలు చాటుమా టుగా డబ్బు ఎరజూపి సైగ చేసినప్పుడు కనీసం శంకరానికి కూడా చెప్పుకోలేకపోయింది.

చందూ పుట్టాక కూడా జోగులు మారలేదు. గడచిన పదేళ్ళలోనూ వసంత జీవితంలో ఎదురు దెబ్బలే మిగిలాయి. ఆ దెబ్బలకి చందూ కూడా నలిగిపోయాడు. అందుకే ఆ వయస్సు ముఖాన కుండాల్సిన వెలుగంతా ఆర్చుకపోయి అమావాస్యలు ఆవహించాయి.

* * *

హింసాత్మక సన్నివేశం తర్వాత మూడో రోజు రాత్రి-

సత్యంనాయుడి గెస్ట్ హౌస్ హాలులో డిమ్‌లైట్లు మెరుస్తున్నాయి. అర్థనగ్న నర్తకిలా చీకటి. టేబు ల్‌పై దోరగా వేయించిన కోడిమాంసం, జీడిపప్పు. గాజు గ్లాసులో విస్కీ- రక్తంలో కొద్దిగా నీళ్ళు క లిపినట్టు. ఐస్ క్యూబ్‌లు తేలుతున్నాయి. యాష్ ట్రేలో సిగరెట్ల చితి.

గ్లాసుల్లోని మందు వెచ్చగా గొంతు దిగుతుంటే మత్తుగా జోగుతున్న శరీరాలు. రామరాను పెదాలు మొద్దుబారుతున్నాయి.

"అదేం ఆడదిరా? మైకా పంచుల్లో నీళ్ళు పోసి నట్టు- బిగువు లేకుండా? మంచి సరుకు దొరక దురా నీకు"

నిన్నటి అనుభవాన్ని నెమరేసుకుంటో సత్యం నాయుడన్న మాటలకి జోగులు గొంతు తడుము కున్నాడు.

"చెప్పరా! మంచి సరుకు దొరకదురా నీకు" సత్యంనాయుడు రెట్టించేడు.

"అన్నిసార్లు లేత మాంసమే కావాలి మీకు"

పదాల్ని ఆలికించినట్టు ముద్ద ముద్దగా సమా ధానమిచ్చేడు జోగులు. ఆ మాటలకి నాయుడు సగలబడి నవ్వేడు. జోగులు వంత నవ్వేడు. ఆనక- తన శృంగారానుభవాలను రసవత్తరంగా వర్ణించడం మొదలుపెట్టాడాయన. జోగులు వింటున్నాడు. మధ్య మధ్య కథల్లోంచి తప్పిపోతున్నా మళ్ళీ సర్దుకొంటున్నాడు.

సత్యం నాయుడికి నలభై సంవత్సరాల వయ సుంది. లోటు లేనంత ఆస్తి వుంది. లంకంత ఇల్లుంది. కావల్సినంత మంది నౌకర్లున్నారు. ఇంట్లో కొన్ని గదుల్లో పులి చర్మాలు, తుపాకులు వేలాడు తుంటాయి. కొన్ని గదులైతే సంవత్సరాల తరబడి వాడనట్టు బూజులు పట్టిన గుహల్లా వుంటాయి. ఆయన ప్రైవేట్ వ్యవహారాల కోసం ప్రత్యేకంగా గెస్ట్ హౌసుంది. ఇంపుగా కనిపించిన ఆడదల్లా పక్క మీదకి కావాలనుకునే ధోరణి ఆయనది. పెళ్ళయి పదిహేనేళ్ళు దాటినా పిల్లలు పుట్టలేదు.

సత్యం నాయుడంటే జోగులుకి భయభక్తులు న్నాయి. తన జీవితానికి ఆయన లాంటి వ్యక్తుల అండదండలవసరం. మనుషుల్ని చెప్పు చేతల్లో పెట్టు కోగల సమర్థత ఆయనకుంది. "నేనంటే భయం లేకుండా పోయిందిరా మీకు. నా తడాకా చూద్దు రుగానుండండి" మాటి మాటికీ మెత్తగా మంద లిస్తుంటాడు అందర్నీ. ప్రస్తుతం ఆయన వ్యాపార లావాదేవీలు చాలావరకు జోగులే చూస్తున్నాడు.

'వసంతలో ఇంకా అందం చచ్చిపోలేదు' సత్యం నాయుడు ఆలస్యంగా తెలుసుకున్న నిజాలలో ఇదొ కటి. తనేం కోరుకున్నా జోగులు కాదనడన్న నమ్మకం ఆయనలో బలంగా వుంది. అయితే తన మనసులో మాట ఎప్పుడూ బహిర్గతం చెయ్యలేదు.

కొద్దికాలంగా నాయుడిగారి వరస మారడాన్ని జోగులు గమనిస్తున్నాడు. తనపై కనబరుస్తున్న ఆపేక్షకి అంతరార్థమేమిటో ఇప్పుడిప్పుడే బోధపడు తోంది. ఎంత తెలిసినా ఏమీ తెలీనట్టు వ్యవ హరించడం జోగులుకి అలవాటే. తన వస్తువేదో పరాధీనమైనట్టు అతనిలో ఒకానొక బాధ మెలి తిరుగుతోంది- అగ్గిలా రాజుకుంటోంది. సత్యం నాయుణ్ని ఏమీ చేయలేని అసహాయత్వం.

జోగులుకి మందు మోతాదు ఎక్కువ పడు తోంది. కావాలనే శృతి మించి తాగుతున్నాడు. తాగి తాగి వొళ్ళు తెలీని స్థితిలో అక్కడే వున్న సత్యం నాయుడు డబుల్‌కాట్ మీదకి వాలిపో యాడు. జోగులు అపస్మారకంలోకి జారుకోగానే సత్యం నాయుడు మత్తుగా వళ్ళు విరుచుకున్నాడు. అప్పుడు ఏ దిక్కుగా నడవాలో ఆయన పాదాలకి కొత్తగా నేర్పనవసరం లేదు.

* * *

తాటాకు పాక. చిరు వెలుగు పరుచుకున్న గదిలో చాప మీద చందు, వసంత. అక్కడ చీకటి అర్థ వన్నంగా లేదు. ముంచుకురాబోతున్న ఉపద్రవంలా వుంది. చీకటి పడితే చాలు చందు భయంతో ముకులించుకపోతాడు. చీకటంటే వసంతకీ ప్రాణ సంకటమే.

గడియారం పదకొండు గంటలూ కొట్టేవేళ- తడిక తప్పిస్తున్న చప్పుడు. ఆ సమయంలో ఎవ రొస్తారో వసంత గ్రహించగలదు. పచ్చిపుండులా సలుపుతోంది శరీరం. అయినా గాయాల కోసం సిద్ధం చేయాలి. తిరస్కరించి ఎన్నిసార్లు ఆ పశు బలం ముందు ఓడిపోలేదు? చందూ పక్క నుంచి మెల్లగా కటిక నేల మీదకి వొత్తిగిల్లింది.

సత్యంనాయుడు వసంత నేపు కొండచిలువలా ఆకలిగా కదిలేడు. విస్కీలో తేలుతున్న కళ్ళు. చిన్న తల, పెద్ద శరీరం. కోరికగా వున్నప్పుడు అప్రమ త్తంగా వుంటాడు. వూపిరి సలపనంతగా వసంతని పెనవేసుకున్నాడు. మలినంగా ఆక్రమించుకున్నాడు. తన బక్క ప్రాణం హరించుకుపోతున్నా గొంతు లోనే బాధని తొక్కిపడుతూంది వసంత. చందు ఎక్కడ నిద్రలేస్తాడోనన్న శంకతో ఎంత యాతనైనా మౌనంగా భరిస్తోంది.

చందూ నిద్రపోలేదు. ఎటు తిరిగి పడుకున్నా గుండు సూదులే గుచ్చుకుంటున్నాయి. తడిక తప్పి స్తున్న చప్పుడూ విన్నాడు. తడిక మూసిన చప్పుడూ విన్నాడు. ఆ వేళప్పుడు శంకరం రాడు. ఎవరొ చ్చిందీ చూసే ధైర్యం లేదు. బలవంతంగా రెప్పలు మూసేసుకున్నాడు. గుండెల్లోంచి రక్తం తోడేస్తు న్నట్టు బలహీనపడుతోన్న శ్వాస. అయినా పిడికిళ్ళు బిగుసుకుంటున్నాయి.

వాంఛ చల్లారింది. సత్యం నాయుడు వదిలి పెట్టాడు. అచేతనంగా అలాగే పడివుండిపోయింది వసంత. 'ఎందుకీ బతుకు చావు రాకుండా? ఎందుకీ బతుకు' కట్టలు తెంచుకుంటున్న కన్నీళ్ళు. నిశ్శబ్దంగా నేలలోకి ఇంకిపోతున్నాయి.

నెలవంకలా వంపు తిరిగి పడుకున్న చందూ మీదకి ఆమె దృష్టి మరలింది. లీలగా.. చందూ ముఖంలో శంకరం పోలికలు. 'అవును. చందు కోసమే బతకాలి. వీడే... వీడే నా జీవితానికి అన్నీ ఇక' అనుకుంది. మనస్సు కొంత స్థిమిత పడింది. చప్పుడు కాకుండా చందు పక్కకొచ్చి నిస్సత్తువగా ఒళ్ళు వాల్చింది. తల్లి స్పర్శ సోకగానే చందూ రెప్పలు తెరుచుకున్నాయి. మసక మసగ్గా, చెల్లాచెదురుగా ఏవో దృశ్యాదృశ్యాలు. తల్లి తడి చెంపకి తన చెంప ఆన్చి మెడ చుట్టూ చేయి వేశాడు. ఆ చిన్నారి చేతిలోకి చిన్న పిల్లలా వొదిగిపోయింది వసంత.

ఎప్పటిలాగే రాత్రి విషపూరితంగా వుంది. గాఢాం ధకారపు లోయలా ఆకాశం. వొణికిపోతున్న చెట్లు. చివికిపోతున్న పువ్వులు. నెర్రలు విచ్చిన నేల.